

De stagiair

DE STAGIAIR

lizzie van den ham

De stagiair
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Marijke Jansen & Jen Minkman

Eerste uitgave juni 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Isa van Doornbosch had haar auto net in het laatste vak geparkeerd dat nog te vinden was op de parkeerplaats van het Thorbecke College, toen haar telefoon met een hoop lawaai afging. Shit, had ze die nog niet op stil gezet? Dat deed ze normaal al voordat ze de deur uitging. Tijdens de les gebeld worden en daarmee de leerlingen storen vond ze heel onprofessioneel.

‘Hé mam,’ nam ze op. ‘Ik moet zo werken, is het dringend?’

‘Dag schat. Ik wilde vragen of je zin had om vanavond uit eten te gaan. Ik zag dat *Little V* een heel lekker Valentijnsmenu heeft.’

Isa moest glimlachen. Het was weer echt iets voor haar moeder om haar enige dochter op een Valentijnsdate vragen. Mam maakte zich zorgen omdat ze al in jaren geen vriendje had gehad, maar ze vond het wel lekker rustig zo. De twee relaties die ze had gehad, waren niet geweest zoals ze altijd werden gepresenteerd in films en romantische boeken. ‘Je kent me te goed,’ antwoordde ze. ‘Ik kan geen nee zeggen tegen Vietnamees.’

‘Gezellig,’ jubelde haar moeder. ‘Dan ga ik meteen even boeken. Ik app je de tijd wel door.’

‘Oké! Ik ga hangen.’ Isa beëindigde het gesprek en zette meteen het geluid van haar mobiel uit. Ze had nog een halfuur voor haar eerste les begon, maar ze had nu eerst een gesprek. Ze kreeg namelijk van half

februari tot het eind van het schooljaar een stagiair. Nico de Bot had gevraagd of ze nog ruimte had om iemand te begeleiden, een of andere tweedejaars die Frans studeerde aan de UVA. En omdat dit pas haar tweede jaar aan het Thorbecke College was en ze een goede indruk wilde maken, had ze natuurlijk ja gezegd tegen de directeur. Zij was ook de best aangewezen persoon om iemand te begeleiden omdat ze in bijna elk leerjaar wel een klas had. Yvonne Brandsma, een van de andere docenten Frans, was hier ook vorig jaar gestart maar die had alleen derde en zesde klassen.

Ze stapte haar auto uit en streek de rok van haar mantelpakje glad. Haar jasje was een beetje gekreukt, maar dat kon nog wel een dagje. Isa checkte in het raam of haar donkerbruine, golvende haar nog netjes was opgestoken, en toen dat het geval bleek te zijn, liep ze tevreden met haar koffer naar de hoofdingang.

Ze begroette meneer van Zanden, de conciërge, met een hoofdknikje en liep toen klikklakkend de trap op in haar lage hakken. Ze was dan wel niet Frans, maar ze kleepte zich wel als een typische française. Tenminste, dat had haar laatste vriendje gezegd: dat ze er zo tuttig uitzag. Ach, Bert kon het heen en weer krijgen. Hij was een ware losbol geweest die niets serieus nam. Helaas had dat ook gegolden voor zijn trouw aan haar.

Isa rolde inwendig met haar ogen omdat ze weer eens aan Bert dacht. Hoe was het mogelijk dat ze voor iemand was gevallen die net als haar vader was geweest: een man die zijn vriendin en pasgeboren kind in de steek had gelaten toen hij toch niet zo'n trek bleek te hebben in een gezin?

Haar twee beste vriendinnen, Chantal en Melanie, hadden haar destijds goed geholpen bij het verwerken van haar mislukte relatie met Bert. Ze vond het ook fijn dat de twee meiden sindsdien niet meer hadden geprobeerd om haar te koppelen aan een vent (zoals haar moeder nog weleens deed).

Ze stapte de lerarenkamer binnen. 'Hé Yvonne,' begroette ze haar collega, die bij de postvakjes stond. 'Ga jij vandaag ook iets speciaals in de les doen met Valentijn?'

Yvonne lachte. 'Jazeker. We kunnen toch geen Frans geven en dan op deze speciale dag niets doen met "ze language of luv"?' De laatste paar woorden sprak ze uit met een vet Frans accent.

Isa moest ook lachen. 'Ik ga dat ene liedje van het songfestival met ze doen, *Voilà* van Barbara Pravi. Muziek vinden ze altijd wel leuk, moet ik zeggen.'

Ze kletsten nog even verder terwijl Isa koffie voor zichzelf pakte. Ze had de lerarenkamer even rondgekeken, maar haar stagiair was er duidelijk nog niet. Iedereen die er zat, kende ze al. De stagiair in kwestie heette Tristan de Rooij en ze had hem alleen heel even aan de telefoon gesproken om deze afspraak te bevestigen. Tristan zou op de donderdagen en vrijdagen stage bij haar lopen, de andere dagen moest hij gewoon naar de uni. Hij zat natuurlijk pas in het tweede jaar, dus het zou meer een snuffelstage worden. Vorig jaar had de muziekdocente Anne van der Toorn ook een stagiaire gehad, maar Lily de Wit was er de hele week geweest en had ook lesgegeven. Die was nu inmiddels vast aan het werk hier op school.

Net toen Isa zich aan een van de grote tafels vlak bij de deur had geïnstalleerd met een stapel boeken, stapte er een boomlange jongen de lerarenkamer binnen, die zoekend om zich heen keek en zijn rugzak een beetje hoger hees op zijn ene schouder. Ze keek hem met een ongelovige blik aan. Die gozer was een exacte replica van Justin, haar eerste vriendje op de middelbare school. Zijn halflange, donkerblonde haar viel rond een gezicht met scherpe, hoge jukbeenderen en groene ogen, en zijn schouders waren zo breed dat hij op een Amerikaanse *high school* ongetwijfeld in het footballteam had gezeten. Was hij soms nieuw op school en zat hij in de zesde? Of was dit...

Isa voelde haar wangen warm worden toen ze zich realiseerde dat ze

heel hard hoopte dat dit níét Tristan was. Ze had een knul verwacht die er daadwerkelijk uitzag alsof hij een sullige tweedejaarsstudent was... niet iemand die ontzettend knap was en zo te zien ongeveer een kop boven haar uitstak. Nou was ze met haar een meter vijftienzig ook niet erg lang, dus mensen staken wel vaker boven haar uit.

De donkerblonde god kwam voor haar tot stilstand en sprak de woorden uit die ze al gevreesd had te horen. ‘Hoi, ik ben Tristan de Rooij,’ zei hij met een glimlach waar waarschijnlijk alle meiden uit 6V bij in katzwijn zouden vallen. ‘Ik ben op zoek naar mijn stagebegeleider, mevrouw van Doornbosch.’

Isa ging staan en stak een hand uit. Ja hoor, ze had gelijk. Hij was minstens twintig centimeter langer dan zij. ‘Dat ben ik,’ zei ze zo kalm mogelijk. ‘Welkom op het Thorbecke College.’

Hij schudde haar hand en keek haar afwachtend aan. Misschien dacht hij dat ze zich ook wel met haar voornaam zou voorstellen, maar daar voelde ze ineens enorme weerstand bij. Ze wilde helemaal niet dat deze jongen haar “Isa” zou noemen. Ze vond “mevrouw van Doornbosch” wel prima.

‘Wil je koffie?’ vroeg ze, terwijl ze haar hand weer lostrok. ‘Ik heb even wat lesmethodes klaargelegd zodat je daar een blik in kunt werpen voor je mee de les in komt.’

Tristan ging zitten en strekte zijn lange benen, die in spijkerbroek en gympen gestoken waren, uit onder tafel. ‘Ja, met melk graag,’ knikte hij. Hij zag blijkbaar haar opmerking over de lesboeken als uitnodiging, want hij trok ze over tafel naar zich toe en begon erin te bladeren.

Isa draaide zich om en liep naar het koffiezetapparaat. Vanuit haar ooghoek observeerde ze Tristan in zijn spijkerbroek, afgetrapte gympen en T-shirt met een of andere band erop die ze niet kende. Hij was in alles zo’n beetje het tegenovergestelde gekleed. Dat zou nog wat worden; de klassen zouden zich wel afvragen hoe uitgerekend zij, de meest stijlvol geklede docent op school, aan zo’n hippie als stagiair was gekomen.

Inwendig verwenste ze Nico de Bot naar de hel. Had hij niet iemand anders kunnen vragen? Het antwoord was nee, want veel keus had hij niet. Montgolfier was vorig jaar weggegaan en Yvonne was in zijn plaats hier komen werken, en verder hadden ze nog een oudere docent die Frans gaf, Klaas Freriks, die al zo'n beetje aan zijn pensioen toe was. Yvonne was te onervaren en Klaas was te levensmoe.

'Alsjeblieft, je koffie,' zei ze, terwijl ze het kopje op tafel neerzette.

'Dank u wel,' zei Tristan beleefd. Blijkbaar had hij zich erbij neergelegd dat ze hem op een enorme afstand hield en hem haar voornaam niet aan zijn neus ging hangen. 'Zijn deze boeken voor mij?'

'Ehm, nee.' Isa ging weer zitten en keek Tristan onderzoekend aan. 'Het is de bedoeling dat je gewoon meekijkt met de lessen.'

Tristan trok een wenkbrauw op. 'Nee, het is de bedoeling dat ik lesgeef. Dus dan zijn boeken wel handig.'

Isa staaarde hem aan met de blik van een goudvis. 'Hoezo lesgeven?'

'Dat is vanuit de opleiding aan de directeur van het Thorbecke College gevraagd. En die heeft ja gezegd.' Hij leunde achterover en nam een slok van zijn koffie. 'Ik zit in een versneld traject omdat ik tweetalig ben.'

'Oh.' Meer kreeg ze er momenteel niet uit. Had Nico dat niet even kunnen zeggen? Inmiddels had ze hem naar de onderste laag van de hel verwenst. Al haar lessenplannen stonden al voor de rest van het jaar vast. Ze bereidde altijd alles tot in den treure voor. En nu werd haar schema verdomme door de war geschopt!

'Ja, je zult je wel afvragen waarom ik tweetalig ben als ik zo'n Nederlandse naam heb,' babbelde Tristan verder. 'Maar mijn vader is Vlaams en spreekt Frans als moedertaal. Vandaar.'

'Oh. Aha.' Wauw, ze had het al tot drie lettergrepen geschopt. Isa schraapte haar keel en ging rechterop zitten. 'En moet je die lessen dan ook zelf voorbereiden? Want ik heb alles al in een schema staan.'

Tristans blik gleed even over haar keurige outfit en hij glimlachte scheef. ‘Dat verbaast me niets. Maar ik zal wel het een en ander moeten aanpassen. Ik kan proberen uw schema zoveel mogelijk te volgen. Kunt u me dat mailen?’

‘Ja hoor, dat is goed,’ zei Isa met een starre grijns. ‘Wil je vandaag ook al iets doen?’ Dat was tenminste een les die niet erg veel met de methode deed.

‘Nu al?’ Hij keek haar verrast aan. ‘Nou, ja, graag. Als dat mag.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ach, het is Valentijn. Ik ga vandaag muzieklessen doen, met dat nummer van het Eurovisie Songfestival 2021.’

‘Ja, een gave *chanson* is dat. Al vond ik het winnende nummer nóg vetter.’ Tristan grijnsde en gebaarde naar zijn shirt. Nu pas zag ze dat de band die erop stond Maneskin was, de winnende groep uit Italië met hun glamrock-act.

‘Zo, dus je bent fan?’

Hij knikte. ‘Ik ben vorig jaar in een opwelling naar Rome gereden toen ze daar optraden, samen met een vriend. Aangezien ze met hun tournee Nederland niet aandeden.’

In een opwelling naar Rome gereden? Ja, daar zag ze deze jongen wel voor aan. Haar instinct had haar niet bedrogen; hij was echt zoals Justin. Een losbandig fuifnummer dat maar wat aanklooid en geen structuur had in z’n leven. ‘Kun je al rijden dan?’ flapte ze eruit.

Tristan keek haar met zo’n plagende grijns aan dat ze er bijna van moest blozen. ‘Ja, natuurlijk. Ik ben achttien. Over een paar weken negentien, trouwens.’

En zij was zesentwintig en ze moest nú ophouden met zo zenuwachtig doen vanwege Tristan. Isa foeterde zichzelf in stilte uit. Dit sloeg helemaal nergens op. Van de weeromstuit klokte ze de rest van haar koffie in een keer naar binnen. Die was gelukkig afgekoeld, anders had ze hier nog met een verbrande slokdarm gezeten.

‘Ik heb stencils gemaakt met de songtekst erop en wat missende woorden,’ zei ze, terwijl ze haar koffer openklapte. ‘Op verschillende niveaus. Kijk er maar alvast even naar.’

Tristan haalde zijn afgeragde rugzak ook onder tafel vandaan en pakte er een etui met een paar pennen uit. Terwijl zijn ogen de tekst op het stencil scanden, mompelde hij: ‘Wel leuk dat u een themales doet op Valentijn.’

‘Dank je.’

Terwijl Tristan de rest van het stencil doornam, ging Isa nog even naar de wc voor de les met 5V zou beginnen. Ze keek zichzelf in de spiegel aan en haar bruine ogen staarden verschrikt terug. Een paar plukken donkerbruin haar waren losgeraakt uit haar zorgvuldig opgestoken haar. Een halfuur geleden had ze haar leven nog op orde gehad, en nu lagen er plotsklaps vijf maanden met een stagiair in het verschiet die alles overhoop zou gooien. Tenzij zij hem in het gareel zou houden.

Isa rechtte haar rug en knikte zichzelf toe in de spiegel. Ja, dat zou ze doen. Tristan moest zich gewoon aan háár planning en háár regels houden, anders kreeg hij zijn studiepunten niet. En hij was hier maar twee dagen per week, daar zou ze toch niet dood aan gaan?

Ze kon dit best.

2.

De Valentijnslessen verliepen goed, en dat was (Isa kon het niet ontkennen) mede dankzij de aanwezigheid van Tristan. Hij gaf les aan 5V alsof hij nooit anders had gedaan. De klas luisterde ademloos toe toen hij het een en ander uitlegde over de grammaticale constructies in de songtekst en aan het eind van de les ging iedereen met een energiek gevoel het lokaal weer uit. Het viel Isa wel op dat vooral de meiden heel uitbundig deden... had ze toch goed ingeschat dat Tristan met dat lachje van hem wel meer vrouwen omver zou werpen.

De les erna had Isa een derde klas HAVO, daarvoor had ze hetzelfde lied voorbereid, maar dan met minder moeilijke vragen. 'Ik geef de les aan 3-HAVO,' vertelde ze aan Tristan. 'Je moet nog een beetje kijken hoe het niveauverschil is.'

'Prima, mevrouw.' Hij keek haar met een iets schuingehouden hoofd aan, alsof hij haar opnieuw uitnodigde om haar naam te noemen of te antwoorden: 'Zeg maar jij, hoor.'

Isa gaf geen kik. Afstand tussen haar en Tristan was geboden. Het was ook helemaal niet handig om vrienden te worden met een stagiair. Zij zou de beoordeling doen en hoe kon ze dat onpartijdig doen als ze vrienden met hem zou zijn?

Je wilt helemaal geen vrienden met hem zijn, zei het stemmetje in haar

hoofd waar ze liever niet naar luisterde. Dat stemmetje moest zijn mond houden, want daten met een achttienjarige stagiair stond met stip op nummer één in de top tien van domme acties.

‘Ging het voor de rest wel goed?’ klonk Tristan aarzelend.

Ze schrok op uit haar gedachten. ‘Eh, ja. Sorry.’ Ze kleurde. ‘Ja, dat vond ik wel. Je hebt al vaker voor groepen gestaan, zo te zien.’

Tristan glimlachte stralend. ‘Ja! Ik heb vorig jaar toneelles gegeven op een school in Amsterdam met kinderen van vluchtelingen. Daar werd Engels en Frans gesproken. Ik hoefde eigenlijk niet zo lang stage te lopen, maar het was zo leuk om te doen.’

‘Dat klinkt inderdaad geweldig.’ Isa glimlachte terug en zag over zijn schouder dat de volgende klas binnendruppelde. ‘Oh, we moeten weer. Kun jij achterin gaan zitten?’

‘*Bien sûr.*’ Hij slenterde met zijn oude rugzak over een schouder geslingerd naar de bankjes in het midden achterin.

Isa startte de les en realiseerde zich meteen dat de komende maanden anders aan zouden voelen met Tristan achterin het lokaal, zijn ondoorgrondelijke, groene ogen op haar gericht. Natuurlijk was ze eraan gewend dat er mensen naar haar keken terwijl ze les gaf, maar dit was... anders. Hij observeerde haar met zo’n intensiteit dat ze er zenuwachtig van werd.

Inwendig schopte ze zichzelf. Natuurlijk observeerde hij haar intens! Dit was een stage en hij moest dingen van haar leren. Bijvoorbeeld hoe je een goede les gaf zonder continu afgeleid te worden door je eigen interne worstelingen.

Met een grom draaide Isa zich naar het bord om de projectie van de songtekst iets groter te maken. Gelukkig zat ze vandaag in een lokaal met een smartboard, dat was vele malen handiger dan het oude whiteboard waar ze op vrijdagen altijd mee moest werken. Je merkte pas hoeveel werk het was om steeds het bord uit te vegen als je het niet meer hoefde te doen door de geneugten van een smartboard met

projector.

‘*Bienvenue tout le monde,*’ heette ze iedereen welkom. ‘*Prenez vos livres, s’il vous plaît.*’ De klas werd ogenblikkelijk stil, want zij had het woord. Ze was er trots op dat ze de wind er zo onder had in haar klassen dit jaar. Toegegeven, in het begin van het schooljaar had ze wel een enorme bitch moeten zijn om de leerlingen duidelijk te maken wie de baas was, maar dat wierp nu zijn vruchten af. Op de vorige school waar ze had gewerkt (het Haags Lyceum) was ze onzeker gestart en het had haar drie jaar gekost om die erfenis weg te werken. Daarna kreeg ze via via te horen dat er hier een baan met meer uren was en was ze verhuisd naar het Thorbecke College.

Vol enthousiasme legde ze uit wat ze gingen doen en de klas leek er ook zin in te hebben. Na de les was het kleine pauze, want het eerste uur had ze geen les gegeven. Terwijl de leerlingen zich naar de aula spoedden, kwam Tristan weer naar voren met die typische *devil-may-care* tred van hem. Het leek wel of niets hem gestrest maakte. Stiekem was Isa opnieuw jaloers op die relaxte houding van hem, terwijl ze het tegelijkertijd helemaal niks vond.

Shit, waarom zat die gozer zo in haar allergiezone? Wilde God haar straffen voor iets wat ze verkeerd had gedaan de afgelopen tijd?

‘Leuke les,’ complimenteerde hij haar. ‘Ik vind het leuk om naar u te kijken.’

Isa haalde diep adem en dwong het bloed in haar wangen zo goed als ze kon naar beneden. Klonk dat nou opzettelijk suggestief of maakte ze dat er zelf van? ‘Ja? Hoezo dan?’ flapte ze eruit, alsof vandaag de dag was dat ze al haar interne monoloog er gewoon zonder filter uit wilde gooien.

Tristan glimlachte flauw. ‘Nou, uw professionaliteit. Het gezag dat u uitstraalt, maar ook uw plezier in het vak geven. Dat straalt af op de leerlingen. Lang niet iedereen vindt Frans een leuk vak als ze het nog niet gekozen hebben, maar bij u in de klas hangt wel een goede sfeer.’

Onwillekeurig ging Isa iets rechter staan. Ja, daar had hij gelijk in. De derde klas HAVO zat hier niet uit vrije wil en toch hadden ze het altijd best naar hun zin.

Ze begon naar de deur te lopen. 'Dank je wel. Kom je trouwens? Het is nu pauze.'

'Oh ja.' Hij grinnikte. 'Ik moet het rooster nog een beetje in de vingers krijgen. Wat ik me trouwens afvroeg, krijgen stagiairs ook een postvak?'

Al pratend liepen ze de gang op. Halverwege de trap naar beneden kwamen ze theater- en muziekdocente Lily de Wit tegen, die met een hele berg kostuums in haar armen naar de theaterzaal op weg was.

'Je laat iets vallen,' riep Isa haar na, toen het masker van The Phantom uit de musical op de grond kletterde.

Lily draaide zich met een gekwelde zucht om. 'Shit,' vatte ze summier samen toen ze naar het masker keek en probeerde om door haar knieën te gaan en zo met alle kleding in haar armen het masker op te rapen.

'Nee joh, dat doe ik wel,' zei Isa snel. 'Blijf staan.' Ze pakte het masker op en legde het zo goed en zo kwaad als het ging bovenop de stapel.

'Dank je, Isa,' zei Lily opgelucht. 'Kom je morgenmiddag kijken? Misschien heb je nog tips voor de authenticiteit van de set. Het verhaal speelt tenslotte in Parijs.'

'Ja, leuk,' knikte Isa, die al een tijdje benieuwd was hoe de theaterzaal eruitzag. Over een paar maanden zou de musical opgevoerd worden en ze wist dat Lily en Martijn, de CKV-docent, er megadruk mee waren geweest om de zaal leuk aan te kleden.

Terwijl Lily zich verder haastte, draaide Tristan zich een kwartslag om haar aan te kijken. 'Doen ze hier ook theater?' vroeg hij belangstellend.

'Ehm, ja,' zei Isa, zich ondertussen een aantal dingen realiserend. Lily had haar voornaam gebruikt, dus die wist Tristan nu. Bovendien had hij een voorliefde voor theater en was het extreem onbeleefd om hem

nu niet óók uit te nodigen voor een bezoek aan de theaterzaal. ‘Kom anders ook kijken na de lessen morgen,’ voegde ze noodgedwongen toe. Daar ging haar rustige middag.

Hij trok een teleurgesteld gezicht. ‘Helaas kan dat niet. Ik heb morgen na de lessen een sessie met mijn begeleider op de uni, dus ik moet meteen door naar Amsterdam als de lessen zijn afgelopen. Ik krijg van hem de officiële observatieformulieren, trouwens. Ze willen graag dat u die invult als u mijn lessen bekijkt.’

‘Ja hoor, geen probleem,’ zei Isa. Stiekem was ze opgelucht dat Tristan niet kon. ‘En ik denk dat je met eh, mevrouw de Wit wel een andere afspraak kunt maken om een keer te komen kijken.’ Ze had haar collega bijna “Lily” genoemd en bedacht toen dat ze beter de andere leraren ook bij hun achternaam kon noemen tegenover Tristan om die afstand duidelijk te maken. Tjongejonge, haar leven leek ineens wel een mijnenveld.

Hij keek haar van opzij aan. ‘Gaat u zelf nog wat leuks doen vanavond voor Valentijn?’

Isa beet op haar lip. ‘Ja, met mijn moeder uit eten bij de Vietnamees.’ Zij vond het wel leuk, maar hij vond het vast enorm kneuzig.

Tristan glimlachte. ‘Gezellig. En lekker ook. Ik vind Vietnamees eten geweldig.’

‘En ga jij nog wat doen?’

‘Neuh. Bijkomen van mijn eerste lesdag,’ zei hij nonchalant. ‘Eerst maar eens kijken hoe de rest van de lessen gaan.’

De rest van de dag verliep ook op rolletjes. Tristan gaf nog een les aan 3V en Isa maakte alvast wat aantekeningen zodat ze die later op het officiële formulier kon invullen. Aan het eind van de dag was ze helemaal gesloopt door de spanning. Ze kon niet wachten tot ze lekker met haar moeder aan de *pho* noedels en de loempia’s kon zitten.

In de grote pauze had ze gezien dat haar moeder de reservering had doorgestuurd; ze zouden om zeven uur gaan eten bij *Little V* aan het Rabbijn Maarsenplein.

‘Dank u wel voor de eerste dag,’ zei Tristan beleefd toen ze weer in de lerarenkamer stonden en Isa naar de waterkoker liep om een kopje thee te maken. Er was niemand, dus het was lekker rustig. Ze zou hier nog een uurtje nakijkwerk doen en daarna naar huis gaan. Thuis nakijken deed ze niet meer, ze deed liever al haar werk op school.

‘Graag gedaan! En jij bedankt voor de leuke lessen.’ Ze knikte hem stijfjes toe en richtte zich toen op haar thee. Ze wilde niet lullig doen, maar ze zag uit naar het moment dat Tristan naar huis zou gaan en ze eindelijk, éindelijk even kon ontspannen.

Helaas kwam haar wens niet uit, want Tristan kwam naast haar staan met een mok die hij van de koffiekar af had gepakt. Hij wilde duidelijk ook thee. ‘Zijn die mokken gewoon voor algemeen gebruik?’ vroeg hij, het lelijke paarse ding dat hij had gevonden omhooghoudend.

Isa grijnsde plots ondeugend. ‘Nee. Je hebt zojuist de mok van de directeur gepakt. Nu word je ontslagen, het kan niet anders.’

Tristan schoot in de lach. ‘Oh ja? Is dit zijn heilige theemok?’

Ze grinnikte. ‘Ja. Er gaat bovendien een gerucht dat iedereen die dat ding aanraakt, uiteenvalt tot as. Het is een bekende vloek hier op school.’

Wat ben je aan het doen? riep haar inwendige stem ontzet. *Ben je nou met hem aan het flirten?*

Zijn groene ogen sprankelden van plezier. ‘Nou, dan bent u ook geen goede stagebegeleider. Dat was gewoon het eerste wat ik had moeten horen vanochtend, in plaats van al die onzin over de methodeboeken.’

‘Sorry,’ zei Isa zogenaamd berouwvol, en ze zette een stapje achteruit om iets meer afstand tussen hen te scheppen. Ze vond ineens dat hij wel erg dichtbij stond. ‘Maar goed, nu weet je het. *Choose wisely*. We willen toch niet dat we hier straks een hoopje as vinden en ik de onsterfelijke

woorden *He chose poorly* moet uitspreken.’

Meteen beet ze op haar lip. De kans dat Tristan die quote zou herkennen en dus een cult jarentachtigfilm als *Indiana Jones and the Last Crusade* zou kennen was echt nihil. Dat zij die film nou elk jaar met kerst keek met haar moeder...

Tot haar verbazing barstte Tristan nu echt in lachen uit. Het was, om eerlijk te zijn, een lust voor het oog. ‘Nee, ik heb goed opgelet toen Harrison Ford de graal eruitpikte,’ antwoordde hij. ‘Geen zorgen.’

Opnieuw schuifelde Isa iets achteruit. De waterkoker ging met een klik uit en dat was haar teken om een respectabele afstand tussen haar en Tristan de Rooij te bewaren. ‘Ik zou een andere mok pakken,’ zei ze nog op droge toon, en toen schonk ze voor zichzelf een flinke mok heet water in en pakte een theezakje uit de la onder het koffiezetapparaat. ‘Ik ga nakijken.’ Met gedecideerde tred liep ze naar de tafel toe, waar haar nakijkwerk wachtte.

Tristan voelde duidelijk aan dat hun “moment” voorbij was, want hij pakte zwijgend ook een zakje thee, schonk een andere mok vol water en ging toen aan een tafel aan de andere kant van de lerarenkamer zitten om op zijn telefoon het een en ander te lezen. Isa keek stug zwijgend het ene na het andere blaadje na van een SO dat ze gisteren had afgenomen tot hij opstond en na een korte groet de lerarenkamer verliet.

Met een zucht ging ze achteruit zitten en voelde hoe haar lichaam zich voor het eerst die dag helemaal ontspande.

‘Zo,’ merkte Gemma Visser op, die net op dat moment de lerarenkamer binnenstapte. ‘Die zucht kwam van diep, zeg.’

Isa keek beschaamd. ‘Ja, lange dag. Sorry.’

‘Is die stagiair een beetje nuttig? Ik zag jullie in de kleine pauze samen zitten.’

‘Ja, dat wel. Tristan doet het leuk. Daar ligt het ook niet aan.’

‘Oh.’ Gemma trok een wenkbrauw op en kwam naast haar zitten met